

Alszik a város

(Éjjeli rádiózás után haza)

Valaki más tán lopott csókkal indul haza.
Csetlő-botló lábbal kíséri az éjszaka
S mire honát leli,
Lehet, már elfelejti,
Milyen jó a csók szaga,
Mert eliramlik az élet jószaga
S terjeng halál-gázak rontó illata.

Valaki tán most keveri
Tiszazugi módra a mérget,
Hogy rossz házasságának vetne véget —
Míg az ártatlanság báránkjája béget
Gonoszak kezében már fenve a kések.
Lomb alig moccan,
Kő, bogár se percen,
Itt semmi se mozdul e percben,
Pedig úgy lehet,
Most lép mérföldeset
A világtörténelem.

Meredt szemekkel,
Nyitott, zúgó fülekkel
Baktatok át a városon.
Mint aki bünt követett el,
Mert titkokat hallgatott ki
S gyújtó üzenetekkel
Átoson —

Kávénénikék most fordulnak egyet
A csipkés vánkoston.
Holdfényben csillogó aszfaltok
Húzódnak sároson.
Nagy, vicsorgó ebek
Őrzik a magántulajdont.
Az ájult csendnek ágyat bont
Az idegesen vibráló lélek.
A csend mélyén mormolás réved.
Horkolnak kisvárosi
Gazdák és cselédek.
Bizonytalan fénypázmákban
Templomok öreg baglya
S néhány denevér szárnyal —
Valami roppant bénultságban,
Önfeledt vademberek gondtalanságával
A hold mélységesen álmos
Fényében, beteg aluszékonysággal
Alszik, hortyog a város . . .

(1939. őszén)

LATÁK ISTVÁN